

LBRIS

We know
books

STUART TURTON

DIAVOLUL
și apa
întunecată

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TURTON, STUART

Diavolul și apa întunecată / Stuart Turton. - București :

RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-674-3

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STUART TURTON
The Devil and the Dark Water
Copyright © Stuart Turton, 2020
Ilustrații: Emily Faccini
Toate drepturile rezervate

Diavolul și apa întunecată
© RAO Distribuție, 2020
Pentru versiunea în limba română

Coperta: Stefan Hilden, hildendesign.de
Ilustrații copertă: © HildenDesign/Shutterstock.com

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu prin GRAAL SOFT

2021

ISBN 978-606-006-674-3

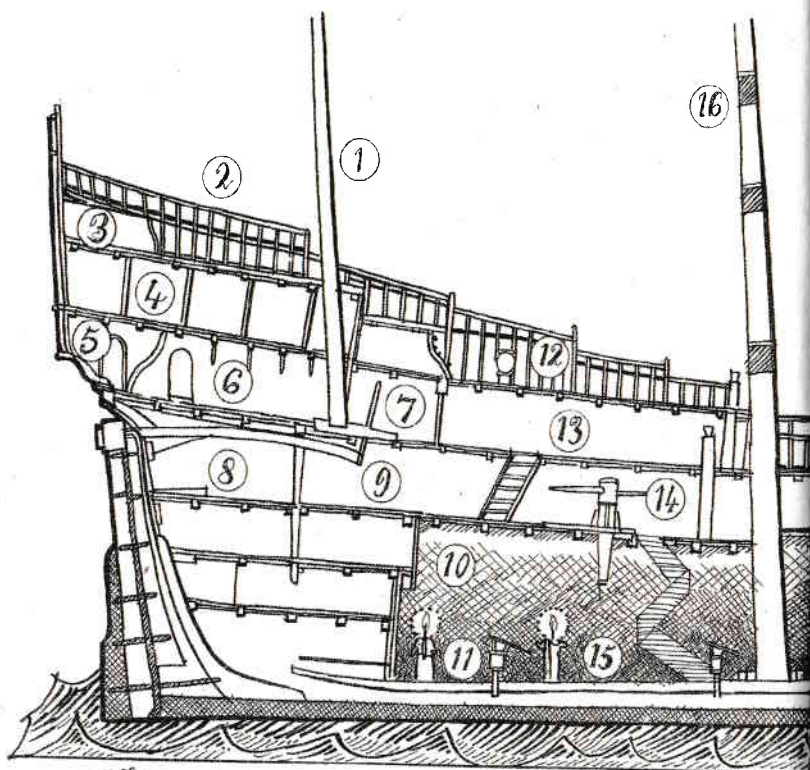
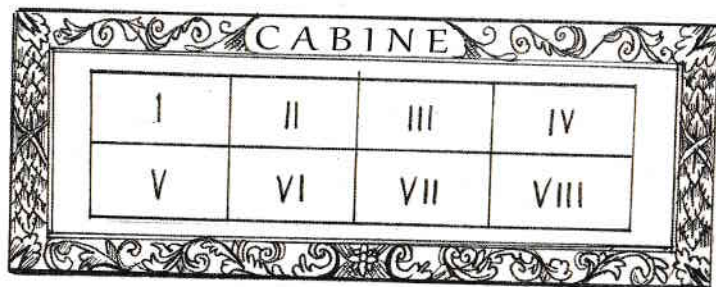
Adei

*Când scriu aceste rânduri, ai doi ani și dormi în pătuțul tău.
Ești tare ciudată și ne faci să râdem foarte mult. Pe când vei fi
fiind destul de mare ca să citești cartea aceasta, vei fi ajuns cu totul
altcineva. Sper că vom rămâne prieteni. Sper să fiu un tată bun.
Sper să nu fac prea multe greșeli, iar tu să mă ierți.
Adevărul e că habar nu am ce fac. Dar mă străduiesc tot timpul.*

*Te iubesc, puștoaico. Această carte este pentru tine.
Oricine vei fi devenit.*

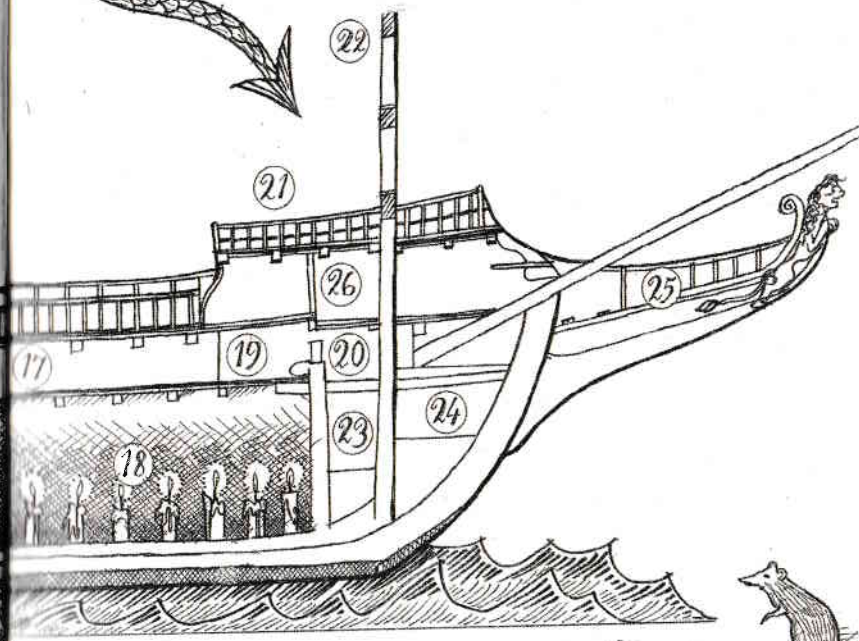
Schema cabinelor ocupate de pasagerii nobili

I Sambelanus Cornelius Vos	V Sara Wessel
II Căpitanul Adrian Crauwels	VI Vicontesa Dalvhain
III Lia Jan	VII Creesjie Jens
IV Marcus și Osbert Pieter	VIII Comerciantul-șef Reynier van Schooten

Saardam, 1634 – Stăpâne, întocmai cum ați cerut

1 Arborele artimon	14 Roata cabestanului
2 Duneta	15 Scara interioară
3 Cotețele animalelor	16 Catargul principal
4 Cabinele pasagerilor x 8	17 Jumătatea punții inferioare ocupată de marinari
5 Cabina guvernatorului general	18 Cala de mărfuri
6 Cabina principală	19 Cabina lui Wyck
7 Cârma	20 Cabina meșterului velier
8 Magazia cu praf de pușcă	21 Puntea teugei
9 Puntea inferioară pentru pasageri	22 Trinchetul
10 Cala de mărfuri	23 Depozitul meșterului velier
11 Pompa de evacuare a apei de santină	24 Celula lui Pippis
12 Puntea superioară	25 Etrava
13 Compartimentul de sub puntea mijlocie	26 Compartimentul de sub teugă

*Registrul pasagerilor notabili și echipajului
aflat la bordul navei Saardam, cu destinația Amsterdam,
întocmit de către șambelanul Cornelius Vos*

Demnitari

Guvernatorul general Jan Haan, soția sa, Sara Wessel,
și fiica lor, Lia Jan
Șambelanul Cornelius Vos
Căpitanul gărzii, Jacobi Drecht
Creesjie Jens și fiii acesteia, Marcus și Osbert Pieter
Vicontesa Dalvhain

Pasageri notabili

Predicatorul Sander Kers și pupila acestuia, Isabel
Locotenentul Arent Hayes

Ofițeri superiori ai vasului Saardam

Comerciantul-șef Reynier van Schooten
Căpitanul Adrian Crauwels
Ofițerul secund Isaack Larme

Membri notabili ai echipajului

Șef de echipaj – Johannes Wyck
Ofițer de pază – Frederick van de Heuval

Prizonierul

Samuel Pippis

ARENT HAYES ICNI DE DURERE când piatra se izbi de spatele său masiv.

O alta îi șuieră pe lângă ureche; o a treia îl lovi în picior, făcându-l să se împiedice. Gloata nemiloasă împrășca batjocuri, căutând pe jos alte proiectile cu care să continue să arunce. Sute de oameni erau ținuți la distanță de gările orașului, în vreme ce buzele lor pline de scuipat urlau insulte, cu ochii întunecați de răutate.

– Adăpostește-te, pentru numele lui Dumnezeu, îl imploră Sammy Pippis, strigând peste hărmlăie, cu cătușele sclipind în lumina soarelui, în timp ce se împleticea pe drumul prăfuit. Pe mine mă vor.

Arent era de două ori mai înalt și cu un cot mai lat decât majoritatea bărbaților din Batavia și decât Pippis. El nu era prizonier, așa că își pusese corpul masiv între mulțime și prietenul său mult mai mărunț, lăsând la iveală doar un petic din țință.

Înainte de căderea lui Sammy în dizgrație, fuseseră porecliți „ursul și vrabia“. Și parcă niciodată nu păruseră aceste nume mai nimerite decât se dovedeau acum.

Pippis era dus de la carceră în port, unde o navă aștepta să îl transporte la Amsterdam. Erau escortați de patru muschetari, dar aceștia păstrau distanța, de frică să nu devină și ei ținte.

– Mă plătești ca să te protejez, mârâi Arent, ștergându-și sudoarea prăfuită din ochi, în timp ce încerca să estimeze distanța pe care o mai aveau de străbătut până când urmau să fie în siguranță. Am să o fac până când nu am să mai fiu în stare.

Portul se afla după niște porți enorme, situate la capătul bulevardului principal al Bataviei. Odată ce acele porți aveau să se închidă în spatele lor, urmau să scape de mulțime. Din nefericire, se aflau în coada unei procesiuni care se mișca lent prin arșiță. Porțile nu păreau deloc mai aproape decât în momentul în care părăsiseră umezeala carcerii, în miezul zilei.

O piatră bufni surd în pământul uscat din fața picioarelor lui Arent, împroșcându-i cizmele cu praf. O alta ricoșă din lanțurile lui Sammy. Negustorii le vindeau cu sacul, făcând un ban frumos.

– Batavia naibii, mormăi Arent. Ticăloșii ăștia nu suferă buzunarele goale.

Într-o zi obișnuită, oamenii care aruncau acum cu pietre și-ar fi făcut doar cumpărăturile de rutină de la brutarii, croitorii, pantofarii, legătorii și fabricanții de lumânări care dețineau magazinele dispuse de-a lungul bulevardului. Ar fi zâmbit și râs, văitându-se de căldura infernală. Dar îndată ce era câte unul încătușat și aruncat mulțimii, până și cel mai blând suflet se lăsa în voia diavolului.

– Mie îmi vor pielea, protestă Sammy, încercând să îl împingă pe Arent din calea pietrelor. Adăpostește-te, te implor.

Arent privi în jos înspre prietenul său terorizat, care îl împungea neputincios în piept. Lui Sammy, buclele întunecate i se lipiseră de frunte, iar pomeții lui înalți erau tumefiați de la bătăile pe care le încasase în temniță. Ochii săi căprui – de obicei ironici – erau acum căscați și sperați.

Chiar și maltratată, rămânea un ticălos chipeș.

În schimb, Arent era tuns chilug și avea nasul turtit de la câți pumni încasase la viața lui. Cineva îi smulse o bucată din urechea

dreaptă într-o bătaie, iar o biciuire grosolană primită cu câțiva ani mai înainte îi lăsase o cicatrice lungă, ce cobora de pe bărbie pe gât.

– O să fim în siguranță odată ce ajungem la docuri, spuse Arent încăpățânat, nevoit să își ridice vocea pentru a acoperi uralele ce răzbăteau din față, destinate celor dinaintea lor.

Procesiunea era condusă de guvernatorul general Jan Haan, care stătea țeapăn, călare pe un armăsar alb. Purta o platoșă peste tunică, iar sabia îi zângănea la șold.

Cu treisprezece ani în urmă achiziționase, în numele Companiei United East India, satul care se găsește pe locul actualului avanpost. De cum semnase contractul cu băștinașii, Haan arsesse așezarea din temelii, folosindu-i cenușa pentru a trasa drumurile, canalele și clădirile orașului ce aveau să-i ia locul.

Batavia era acum cel mai profitabil avanpost al Companiei și Jan Haan fusese chemat înapoi la Amsterdam, pentru a face parte din organul de conducere, enigmaticul Consiliu al celor 17 Gentilomi.

Armăsarul său mergea în pas de trap de-a lungul bulevardului, în vreme ce mulțimea țipa și ovaționa, întinzându-și mâinile înspre el și încercând să îi atingă picioarele. Era întâmpinat din toate părțile cu flori și binecuvântări.

El nu le dădea importanță, ținându-și bărbia sus și ochii înainte. Chel și cu nas acvilin, lui Arent îi părea un vultur cocoțat pe un cal.

Patru sclavi găfăiau, încercând să țină pasul cu el. Aceștia purtau o lectică în care se aflau soția și fiica guvernatorului general. Alături alerga o servitoare roșie la față, făcându-și vânt cu evantaiul pentru a rezista arșiței.

În urma lor, patru muschetari crăcănați țineau strâns cele patru colțuri ale unei cutii grele, care conținea Năzbătia. Sudoarea le curgea de pe frunte și le umezise mâinile, îngreunându-le sarcina. Se împiedicau des, iar frica li se citea pe fețe. Știau ce îi așteaptă dacă trofeul guvernatorului general ar fi fost avariat în vreun fel.

În spatele lor venea un ciorchine dezordonat de curteni și lingăi, înalți demnitari și favoriți ai familiei; ani buni de comploturi și urzeli erau acum recompensați cu oportunitatea de a petrece o după-amiază inconfortabilă privindu-l pe guvernatorul general cum părăsește Batavia.

Distras de astfel de observații, Arent lăsase un gol între el și protejatul său. O piatră trecu fluierând pe lângă el și îl lovi pe Sammy în obraz, scoțând la iveală un firicel de sânge și stârnind răsetele batjocoritoare ale mulțimii.

Pierzându-și cumpătul, Arent luă piatra de pe jos și o aruncă înapoi înspre cel care o lansase: lovit în umăr, acesta se prăbuși la pământ, învârtindu-se. Oamenii începură să urle indignați și se azvârliră asupra paznicilor, care încercară să îi țină la distanță.

– Strașnică lovitură, murmură Sammy apreciativ, vârându-și capul între umeri atunci când începu să plouă cu pietre în preajma lor.

Arent șchiopăta deja când ajunseră la docuri, resimțind durerea loviturilor pe toată suprafața corpului său masiv. Sammy era plin de vânătaii, dar în mare parte teafăr. Chiar și așa, scoase un țipăt de ușurare când porțile se deschiseră în fața lor.

De cealaltă parte a acestor porți se găsea un labirint de lăzi și parâme, butoaie așezate unul peste altul și găini care cotcodăceau în coșuri de răchită. Porci și vaci se holbau la ei cu tristețe, în timp ce docherii mugeau, încărcând marfă în bărci cu vâsle, care se legănau la marginea apei, gata să transporte totul înspre cele șapte gali-oane Indiaman ancorate în portul scânteietor. Cu pânzele strânse și catargele dezgolite, acestea semănau cu niște cărăbuși care muriseră cu picioarele în sus, însă, în curând, fiecare dintre ele avea să se anime cu peste trei sute de pasageri și membri ai echipajului.

Oamenii își zornăiau pungile cu monede către bărcile care veneau și plecau, făcându-și loc atunci când era strigat numele vasului pe care urmau să se imbarce. Copiii se jucau de-a v-ați ascunselea între

lăzi sau se țineau strâns de poalele fustelor materne, în timp ce ochii taților priveau cerul, încercând să găsească un nor pe acea întindere feroce de albastră.

Pasagerii mai înstăriți stăteau separat, înconjurați de servitori și de cuferele lor scumpe. Bombănind pe sub umbrele, își făceau vânt în zadar cu evantaiile, căci tot transpirau în gulerele lor încrețite din dantelă.

Procesiunea se oprise și porțile începuseră să se închidă, estompând vociferările gloatei.

O ultimă rafală de pietre ricoșă printre lăzi, încheind asaltul.

Lăsând să îi scape un suspin prelung, Arent își îndoi corpul, sprijinindu-și palmele pe genunchi. Sudoarea îi picura de pe frunte în praf.

– Cât de tare ești rănit? întrebă Sammy, inspectând o tăietură de pe obrazul lui Arent.

– Sunt destul de amețit, grohăi Arent. Altfel, nu sunt prea rău.

– Trusa mea de alchimie a fost confiscată de gardă?

În vocea lui se simțea o teamă adâncă. Între multele sale talente, Sammy era și un alchimist priceput: avea o trusă doldora de tincturi, prafuri și poțiuni, pe care le ticluise chiar el ca să îl ajute în munca de cercetare. Pe unele dintre ele îi luase ani de zile să le fabrice, folosind ingrediente pe care nu le putea înlocui cu ușurință.

– Nu, am scos totul din dormitorul tău înainte să scotocească prin casă, îi răspunse Arent.

– Bine, încuviință Sammy. E o alifie într-un borcan mic. Cel verde. Aplică unguentul pe rănil tale în fiecare dimineață și seară.

Arent își încreți nasul de neplăcere.

– E vorba de alifia care miroase a pișat?

– Toate au miros de pișat. Nicio alifie bună nu miroase a altceva.

Un muschetar se apropie din direcția docurilor, strigând numele lui Sammy. Purta o pălărie uzată, cu pană roșie, al cărei bor blegit

îi atârna peste ochi. O încălceală de păr blond i se rostogolea peste umeri, iar barba îi acoperea mare parte din față.

Arent îl examinează apreciativ.

Cei mai mulți dintre muschetarii Bataviei făceau parte din garda reședinței guvernatorului general. Mai toți străluceau de curățenie, stăteau drept și se pricepeau bine să doarmă cu ochii deschiși, însă uniforma jerpelită a acestui bărbat sugera că el avusese cu adevărat parte de militarie. Se vedeau pete de sânge uscat pe tunica sa albastră, plină de urmele lăsate de plumbi și lamă de sabie, fiecare gaură fiind peticită din nou și din nou. Pantalonii roșii, care se opreau la genunchi, lăsau să se vadă picioarele păroase și bronzate, ciuruite de mușcături de țânțari și pline de cicatrice. Flacoanele de cupru umplute cu praf de pușcă, prinse de banduliera care trecea de-a curmezișul corpului său, răsunau la fiecare ciocnire cu pungile pline cu chibrituri de salpetru.

Odată ajuns în fața lui Arent, muschetarul bătu elegant din picior.

– Locotenent Hayes, eu sunt căpitanul gărzii, Jacobi Drecht, spuse acesta, făcând vânt unei muște care dădea târcoale chipului său. Comand garda personală a guvernatorului general. Voi călători împreună cu dumneavoastră, pentru a asigura paza familiei.

Apoi Drecht se adresează muschetarilor care îi escortaseră:

– La bord, acum, băieți. Guvernatorul general dorește ca domnul PIPPS să fie îmbarcat pe *Saardam* înainte de...

– Ascultați-mă! răsună o voce zimțată.

Privind pieziș prin strălucirea soarelui, cu toții își întinseră gâturile înspre vocea care venise de undeva de deasupra capetelor lor.

O siluetă în zdrențe cenușii stătea în vârful unei mobile de lăzi din lemn. Avea mâinile și fața înfășurate în bandaje însângerate, cu excepția unei porțiuni înguste prin care se zăreau ochii arătărilor.

– Un lepros, murmură Drecht cu dezgust.

Arent făcu instinctiv un pas în spate. Când era copil, fusese învățat să se teamă de acei oameni terminați, a căror prezență era indeajuns să aducă ruina asupra unui sat întreg. Un singur tuset sau chiar cea mai ușoară atingere ar fi putut însemna o moarte înceată și îngrozitoare.

– Ucideți creatura și dați-i foc! ordonă guvernatorul general din fruntea procesiunii. Leproșilor nu li se permite accesul în oraș.

În timp ce muschetarii se uitau unul la altul, se stârni agitație. Arătarea era prea sus pentru a putea fi ajunsă de lăncile lor, muschetele fuseseră urcate deja la bordul vasului *Saardam*, și nimeni nu avea un arc la el.

Ignorând panica, leprosul îi sfredelea cu privirea pe oamenii strânși dedesubt.

– Aflați că stăpânul meu călătorește la bordul vasului *Saardam*, zise el și privirea sa rătăcită se opri asupra lui Arent, făcând inima mercenarului să tresară. Este stăpânul celor ascunse; a tuturor celor înfricoșătoare și întunecate. El oferă acest avertisment, după datina legilor străvechi: încărcătura de pe *Saardam* este păcătoasă, iar toți cei care se vor imbarca pe navă vor fi supuși unei sorți ce nu cunoaște milă. Nava nu va ajunge niciodată la Amsterdam.

După ce ultimul cuvânt îi părăsi buzele, tivul hainei sale izbucni în flăcări.

Copiii începură să țipe. Mulțimea care privea început, de asemenea, să exclame și să urle, îngrozită.

Leprosul nu scoase niciun sunet. Focul i se cățără pe corp, cuprinzându-l cu totul.

Nu se mișcă.

Ardea în tăcere, ochii săi fixându-l pe Arent.

APOI, PARCĂ DEVENIND BRUSC conștient de flăcările care îl mistuiau, leprosul începu să își lovească hainele cu palmele. Se împletici, făcu un pas în spate și căzu de pe lăzi, lovind pământul cu un bufnet dezgustător.

Luând sub braț un butoi de bere, Arent acoperi distanța până la lepros din câteva salturi. Îi smulse capacul folosindu-și doar mâinile și îl goli, stingând focul.

Cârpele sfârâiră, iar mirosul de arsură îi părli nările.

Zvârcolindu-se de durere, leprosul zgâria pământul. Antebrațele sale suferiseră arsuri groaznice, iar fața îi era friptă. Ochii erau singurii care își păstrasera aspectul omenesc – pupilele erau sălbatic, zbătându-se în irisul albastru, înnebunite de durere.

Un țipăt îi lăbărțase gura, însă din gât nu ieșea niciun sunet.

– E imposibil, murmură Arent.

Se uită la Sammy, care se zbătea în lanțuri, încercând să vadă mai bine ce se întâmplă.

– I-a fost tăiată limba, urlă Arent, încercând să se facă auzit peste hărmălaia mulțimii.

– Dați-vă la o parte, sunt pricepută la vindecări, rosti o voce imperioasă.

O doamnă din înalta nobilime îl dădu pe Arent la o parte și îi puse în mâini boneta din dantelă pe care și-o scosese de pe cap,

dezvăluind mai multe agrafe cu giuvaere care străluceau între zuluți deși și roșcați.

Nici nu ajunsese bine boneta în mâinile lui Arent, că fu înhățată de servitoarea agitată, care încerca să țină o umbrelă de soare deasupra capului stăpânei sale, în timp ce o implora să se întoarcă în lectică.

Arent privi în spate: în graba sa, doamna smulsese perdeaua și răsturnase două perne mari, acoperite de mătase, care zăceau acum la pământ; înăuntrul lecticii, o tânără cu față ovală îi privea prin țesătura ruptă. Avea părul negru și ochii aiudoma, imaginea în oglindă a guvernatorului general, care stătea țepăn pe cal, privindu-și soția dezaprobat.

– Mamă! strigă fata.

– Un moment, Lia, răspunse femeia, care îngenunchease lângă lepros, ignorând faptul că rochia sa cafenie se murdărea de mațe de pește. O să încerc să te ajut, îi spuse acestuia cu blândețe. Dorothea?

– Doamnă, răspunse servitoarea.

– Dă-mi fiola, rogu-te.

Servitoarea căută în mâneca hainei sale și scoase de acolo o mică fiolă. Îi înlătură dopul, înmânând-o stăpânei sale.

– Asta îți va alina durerea, îi spuse femeia suferindului, întorcând fiola cu gâtul în jos, deasupra buzelor deschise ale acestuia.

– Aveți grijă să nu atingeți cârpele leprosului, doamnă, o avertiză Arent, în timp ce femeia își sufleca mânecile care se apropiaseră periculos de pacient.

– Sunt conștientă de asta, spuse ea tăios, privind cum o picătură grosă de lichid se apropia de gura fiolei. Dumneavoastră sunteți locotenentul Hayes, nu-i așa?

– Puteți să îmi spuneți Arent.

– Arent.

Îi plimbă numele prin gură, de parcă acesta ar fi avut o aromă cludată.

– Eu sunt Sara Wessel, se prezentă ea. Poți să îmi spui Sara.

Adăugase aceste cuvinte după o scurtă pauză, imitând răspunsul aspru al locotenentului.

Scutură ușor fiola, lăsând o picătură să cadă în gura leprosului. Acesta înghiți dureros, după care tremură și se calmă, ochii săi își pierdură limpezimea, iar zbaterile sale încetară.

– Dumneata ești soția guvernatorului general? o întrebă Arent, nevenindu-i să creadă. Majoritatea nobililor nu și-ar fi părăsit lectica nici măcar dacă aceasta ar fi izbucnit în flăcări, darămite pentru a sări în ajutorul unui străin.

– Și dumneata ești servitorul lui Samuel Pippis, i-o întoarse femeia.

– Eu..., șovăi Arent, luat pe nepregătite de iritarea ei și dorind să schimbe subiectul ca să nu o ofenseze printr-o vorbă necugetată. Ce anume i-ai dat?

– Ceva care să-i ușureze durerea, răspunse ea, astupând fiola cu dopul. E o licoare făcută din plante locale. O folosesc și eu din când în când. Mă ajută să dorm.

– Putem să îl mai ajutăm în vreun fel, stăpână? o întrebă servitoarea care preluase fiola, punând-o la loc în mână. Să vă aduc și celelalte amestecuri vindecătoare?

„Numai un nebun ar încerca așa ceva“, gândi Arent. După o viață petrecută în războaie, știa care sunt membrele fără de care nu se poate supraviețui și care tăieturi te trezesc noaptea în agonie, până când teucid în tăcere, la un an după bătălie. Carnea putrezindă a leprosului era deja un blestem destul de mare, însă arsurile acelea nu aveau să îi mai dea vreodată pace. Cu îngrijire constantă, ar mai fi putut trăi o zi sau poate o săptămână, dar o asemenea viață nu avea cum să își merite prețul.

– Nu, mulțumesc, Dorothea, spuse Sara. Nu cred că va fi nevoie.

Ridicându-se în picioare, Sara îi făcuse semn lui Arent să i se alăture până acolo unde rănitul nu îi putea auzi.

– Nu mai e nimic de făcut, spuse ea șoptit. Nimic în afară de milă. Ai putea să...

Înghiți în sec, aparent rușinată de următoarea întrebare:

– Ai luat vreodată viața cuiva?

Arent încuviință.

– O poți face fără să simți durere?

Arent încuviință din nou, fiind recompensat cu un mic zâmbet de recunoștință.

– Regret că nu am tăria să fac una ca asta cu mâna mea, spuse Sara.

Mulțimea continua să șușotească. Arent își făcu loc prin cercul de gură-cască, îndreptându-se către unul dintre muschetarii care îl păzeau pe Sammy. Își întinse mâna spre sabia lui. Paralizat de oroare, acesta o scoase din teacă fără să protesteze.

– Arent, spuse Sammy, chemându-și prietenul mai aproape. Ai spus cumva că leprosul nu are limbă?

– Cineva i-a tăiat-o, confirmă Arent. Acum ceva vreme, socotesc eu.

– Adu-o aici pe Sara Wessel după ce termini, îi spuse Sammy, neliniștit. Chestiunea aceasta e demnă de atenția noastră.

Pe când Arent se întorcea înarmat cu sabia, Sara îngenunche lângă leprosul rănit, dorind să îl ia de mână, dar se răzgândi brusc.

– Nu pot să te vindec, îi spuse ea cu blândețe. Dar îți pot oferi o scăpare lipsită de durere, dacă ești de acord.

Gura leprosului se mișcă, producând doar gemete. Încuviință, cu lacrimi în ochi.

– O să stau aici cu tine.

Se uită peste umăr la tânăra care îi privea dinăuntru lecticii.

– Lia, vino aici, te rog, spuse Sara, întinzând mâna înspre ea.

Lia coborî din lectică. Nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Rochia stătea ciudat pe ea, din cauza membrelor sale lungi. Parcă trupul ei nu avea loc în propria piele.

O întâmpină un murmur, pe când procesiunea îi făcea loc să se apropie. Arent se alăturase acelor privitori curioși. În comparație cu mama ei, care mergea în fiecare seară la biserică, Lia ieșea rareori